

Szécsi Endréné Ipartestületi Igazolványa

Ez egy sárga csillagos kép rólam. Az igazolvány az Ipartestület igazolványa, amit nekünk, zsidóknak új, sárga csillagos képpel meg kellett hosszabbíttatnunk 1944 tavaszán. Ezen a dátum: 1944. május 15. Nekünk itthon egész sokáig ment rendben az élet. A megrendelők a zsidótörvények után is elég sokáig kitartottak. Mindig idejöttek, és mondták, csak nekünk csinálja meg. Csak nekünk. A Báthory utcát már régen be kellett zárni a zsidótörvények miatt, már nem lehetett saját üzletünk, műhelyünk, de itt, kvázi titokban, még dolgoztunk. Magda és a szüleim még ott laktak a Báthoryban. De aztán oda társbérelőket raktak, és amikor 1944-ben már nem lehetett otthon lakni, akkor sikerült úgy intézni, hogy még a szüleim is idejöttek. A munkáért ebben az időben nem pénzt kaptunk, hanem hol kenyeret, hol bármilyen más ennivalót. Tényleg az utolsó pillanatig varrtunk, csak néhány hónap volt, hogy nem tudtunk varrni. Elég elképesztően hangzik, de amikor az 1944. márciusi tizenkilencedike [Magyarország német megszállása] itt ért minket, akkor mi sárga csillagot kezdtünk gyártani. Gábor, azt hiszem, még ma is haragszik ezért miránk. Úgy gondoltuk, hogy az is egy kereset volt. Úgyhogy körülméztük a sárga csillagot. Eladásra csináltuk, és a Gábor ezt soha nem tudja nekünk elfelejteni. Hogy evvel is képesek voltunk pénzt szerezni. De hogy a szüleinket és őt tartani tudjuk, muszáj volt mindent elvállalni. Jöttek hozzánk, és kérdezték, hogy van-e nálunk sárga csillag. Sokat, rengeteget készítettünk, két-három hónapig csináltuk. Az úgy volt, hogy több csillag kellett mindenkinek. Sok ruha volt, és mindegyikre fel kellett tenni, külön-külön. Volt itthon sárga anyagunk, nem mentünk el venni, akkor már hiába is mentünk volna. Ott álltak a csillagok egymáson, és akkor bejöttek, mi pedig adtunk.